

Igiliikur tahab areneda

Viimsi Igiliikuri mängiv mänedžer Eero Kelder on enda sõnul võistkonnas see hull, kes võttis klubi arengu enda südameasjaks ja ei pelga selle nimel ka rabeleda.

KENT-ERIK SCHWEDE

Kuigi võistkond nimega Igiliikur oli olemas juba 2007. aastal, hakati asjaga tõsisemalt tegelema 2008. aasta lõpupoole, kui klubi eestvedamise võttis enda kätte Eero Kelder. Tema ongi üks meestest, kes koos Marko Mesipuuga moodustab Igiliikuri klubi juhatuse.

Kõrvaltvaatajale ei jää märkamatuks ka klubi omapärane nimevalik. Kui entsüklopeediast järele uurida, siis tähendab igiliikur masinat, mis liigub või teeb tööd igavesti.

“Kunagi oli Pirital kamp harrastajaid, kes käisid koos palli toksimas ja panid endale sellise nime,” pajatab Kelder. “Kui lõpuks meeskonna kokku saime, ei leidnud vajadust seda muuta.”

Viimsi Igiliikuri esimene hooaeg Eesti meistrisarjas ebaõnnestus täielikult – hooaja jooksul koguti vaid 4 punkti.

“Klubi kui sellist ei eksisteerinud, kõik oli meil ligadi-logadi,” avab Kelder möödunud hooaja telgitaguseid. “Mehi, kellega tõsiselt arvestada sai, meil nappis. Paljud ei soostunud üldse mängudele kohale tulema, seega olime sunnitud tihtipeale vähemuses mängima. Klubimaksudega oli ka nõndaviisi, et mõned mängijad lihtsalt hiilisid sellest kõrvale.”

Alanud hooajal on kõik hoopis teistsugune ning meeskonda on lisandunud uusi mängijaid, vanast satsist jäi alles 8 vutimeest. Mehed on värvatud põhiliselt tuttavate kaudu ning on enamjaolt lihtsalt harrastajad, kuid siiski leidub ka neid, kes on läbi käinud FC Flora noortesüsteemist. Trennides käiakse korralikult kaks korda nädalas Viimsi kunstmurustaadionil ning kodumängud mängitakse Maarjamäe kunstmurul, kus peab mõned oma kevadringi kodumängud ka Tallinna Levadia.

“Luhta läinud esimene hooaeg on

Pildiallkiri

õnneks nüüd juba unustatud ning meeskonnal on uued sihid silme ees,” räägib Kelder. “Suhtumine on totaalset teine ja meeskond on saanud uue hingamise. Hetkeseisuga pole eesmärk tõusta liiga võrra kõrgemale, vaid nautida mängu ning leida see koosseis, kes suudab hakata mängu võitma. Tahame jääda ikka tabeli keskossa. Kõigepealt peame saavutama stabiilsuse ning alles siis saab hakata mõtlema kolmanda liiga peale. Meile on kokku sattunud tore seltskond, kes sõbruneb kiiresti. Varsti teeme terve võistkonnaga mõnusa saunaka.”

Kuna sponsoreid ei ole ja Viimsi vald toetab vaid noortesporti, tuleb Viimsi Igiliikuril end esialgu ise ära majandada.

“Praegusel ajal on raske sponsorit leida,” kurdab Kelder, kuid jääb positiivseks. “Ainult siis on see võimalik, kui keegi on ise asjas sees ja teeb seda puhtast armastusest oma meeskonna vastu. Vaba raha on raske leida. Viie aasta pärast on ajad juba paremad. Kindlasti on plaanis duubelmeeskond luua ja

miks mitte oma noortemeeskonnad. Selleks kõigeeks on vaja aga aega varuda ja samm-sammult klubi arendada.” Peale mänedžeri ja juhatuse esimehe kohustuste oli Eero varem ka see inimene, kes aitas pidada treeninguid, kuulutas mängudel välja algrivistuse ja hoolitses vahetuste eest. Nüüdseks on noormehe elu mõnevõrra lihtsam, kuna võistkond sai endale treeneri, kelleks on Peeter Kusma.

28aastane Eero hakkas ise jalgpalliga tihedamalt tegelema kaheksa aastat tagasi. Hiljuti, kui Eesti meistriliigaklubi Nõmme Kalju pallis kolmandas liigas, kuulus ta sama klubi duubelmeeskonda neljandas liigas.

Enne jalgpalli juurde sattumist tegeles ta korvpalliga, kuid see muutus Eero sõnul õige pea tüütuks: “Tol ajal ei olnud mul lihtsalt võimalik jalgpalli mängida, kuna kehalise tunnid toimusid enamasti saalis ning seega tuli meil korvpalliga leppida. Kui hiljem tekkisid võimalused ka vutti mängima hakata, ei kõhelnud ma kordagi.” ■